

Sygn. akt VI GC 62/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2023 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2023 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko **Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 455,07 złotych (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt pięć złotych siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 16 marca 2022 roku do dnia zapłaty;

w pozostałym zakresie oddała powództwo;

zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 316,26 złotych (trzysta szesnaście złotych dwadzieścia sześć groszy) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 62/23

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 maja 2022 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3 201,16 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 16 marca 2022 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany jako ubezpieczyciel w zakresie odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody powstałej w wyniku kolizji drogowej, która miała miejsce w dniu 09 stycznia 2022 roku w pojeździe marki R. model C. o numerze rejestracyjnym (...), jest zobowiązany z tytułu powyższej szkody do zapłaty odszkodowania w kwocie odpowiadającej kosztom naprawy pojazdu (w wartości netto powiększonej o 50% podatku vat). Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie obniżając jednak stawkę za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze z kwoty 280 złotych netto do kwoty 170 złotych netto.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 05 października 2022 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 3360/22 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się oddalenia powództwa kwestionując rynkowość stawki za prace naprawcze.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 stycznia 2022 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki R. model C. o numerze rejestracyjnym (...).

Właścicielem tego pojazdu był (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zaś jego użytkownikiem (jako leasingobiorcy) – D. S. i H. T. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Apteka (...) spółka cywilna D. S. i H. T. z siedzibą w B..

D. S. i H. T. byli uprawnieni do obniżenia należnego podatku vat o 50% kwoty podatku naliczonego.

Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

niesporne

W dniu 10 stycznia 2022 roku D. S. i H. T. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Apteka (...) spółka cywilna D. S. i H. T. z siedzibą w B. reprezentowani L. S. zlecieli Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeprowadzenie naprawy pojazdu marki R. model C. o numerze rejestracyjnym (...).

zlecenie naprawy – k. 15 akt, pełnomocnictwo – k. 11, 12, 13 akt

Po przeprowadzeniu naprawy w dniu 25 lutego 2022 roku Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił D. S. i H. T. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Apteka (...) spółka cywilna D. S. i H. T. z siedzibą w B. tytułem kosztów naprawy pojazdu marki R. model C. o numerze rejestracyjnym (...) fakturę numer (...) na kwotę 15 928,76 złotych netto, uwzględniając stawki za prace naprawcze w kwocie 280 złotych netto (łącznie 26,1 rbg).

faktura – w aktach szkody, k. 40a akt

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. przyznał odszkodowanie w łącznej kwocie 14 559,40 złotych (netto plus 50% podatku vat) weryfikując stawki za prace naprawcze z kwoty 280 złotych netto do kwoty 170 złotych netto.

zweryfikowany faktura – w aktach szkody, k. 40a akt

W dniu 10 stycznia 2022 roku D. S. i H. T. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Apteka (...) spółka cywilna D. S. i H. T. z siedzibą w B. reprezentowani L. S. jako cedenci zawarli z Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jako cesjonariuszem umowę przelewu wierzytelności – prawa do odszkodowania z polisy OC sprawcy przysługującą im w związku ze szkodą w pojeździe marki R. model C. o numerze rejestracyjnym (...) w celu pokrycia kosztów naprawy pojazdu wraz z kosztami parkowania, holowania, przygotowania do oględzin oraz badań technicznych.

Strony postanowiły, że w razie zaistnienia okoliczności, o jakich mowa w § 4 pkt 5 umowy zlecenia naprawy pojazdu, przedmiotowa umowa przelewu wierzytelności na warunkach w niej określonych zacznie obowiązywać od momentu nabycia przez cedenta od osoby trzeciej (osoby fizycznej lub prawnej) wierzytelności, tj. prawa do odszkodowania z polisy OC sprawcy przysługującej mu w związku ze szkodą w pojeździe marki R. model C. o numerze rejestracyjnym (...), bez konieczności potwierdzania obowiązywania przedmiotowej umowy odrębnym dokumentem. W przypadku gdy cedent nie nabędzie powyższej wierzytelności w nieprzekraczalnym terminie 6 miesięcy od wystawienia faktury

za naprawę, naprawa pojazdu staje się naprawą gotówkową, a cedent zobowiązany jest do pełnego pokrycia kosztów naprawy (§ 1 pkt 8 umowy).

umowa przelewu wierzytelności – k. 16 akt, pełnomocnictwa – k. 11, 12, 13 akt

W dniu 01 marca 2022 roku Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jako cedent zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jako cesjonariuszem umowę zlecenia oraz w jej wykonaniu – umowę o powierniczy przelew wierzytelności z polisy OC sprawcy z tytułu odszkodowania w związku z naprawą pojazdu marki R. model C. o numerze rejestracyjnym (...).

W umowie przelewu wskazano, że w przypadku gdy na dzień zawarcia umowy cedent nie nabył skutecznie od swego poprzednika prawnego wierzytelności będącej przedmiotem umowy, umowa ta na warunkach w niej określonych zaczyna obowiązywać od momentu nabycia przez cedenta od poprzednika prawnego wierzytelności, bez konieczności potwierdzania obowiązywania przedmiotowej umowy odrębnym dokumentem.

umowa o powierniczy przelew wierzytelności – k. 18 akt, zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności – k. 17 akt, pełnomocnictwa – k. 12, 13 akt

W dniu 28 marca 2022 roku D. S. i H. T. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Apteka (...) spółka cywilna D. S. i H. T. z siedzibą w B. (jako cesjonariusze) zawarli z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (jako cedentem) umowę o przelew wierzytelności z polisy OC przysługującej cedentowi z tytułu odszkodowania w związku z naprawą pojazdu marki R. model C. o numerze rejestracyjnym (...) po szkodzie z dnia 09 stycznia 2022 roku.

umowa cesji wierzytelności – k. 17 akt

Autoryzowane stacji obsługi pojazdów na obszarze T. i okolic, bez uwzględniania przedstawicieli marek pojazdów należących do klasy premium (np. M., L., B., M., V., A., T.) oraz zakładów naprawczych powiązanych z zakładem dokonującym naprawy, stosowały stawki za naprawcze w kwocie 140-220 złotych netto za roboczogodzinę tychże prac.

opinia biegłego sądowego P. C. – k. 98-103 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, w tym znajdujące się w aktach szkody, których prawdziwość nie była przez strony kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Dowodu na rynkowość stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze stosowanych w przedmiotowej sprawie przez poprzednika prawnego powoda nie mogły stanowić przedłożone przez powoda oświadczenia podmiotów dokonujących napraw pojazdów, oświadczenia te jako dokumenty prywatne stanowiły jedynie dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia tej treści, nie korzystały zaś z domniemania prawdziwości zawartych tam twierdzeń. Wskazać przy tym należy, że z ich treści wynikało jednoznacznie, że stawkę w kwocie 280 złotych netto za prace naprawcze stosowały jedynie zakłady naprawcze należące do grupy Z., tj. poza powodem – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w G.. Natomiast w pozostałych wskazanych zakładach naprawczych stosowane były stawki niższe. Powyższe więc dokumenty w żadnej mierze nie świadczyły o rynkowości stawki dochodzonej przez powoda w kwocie 280 złotych netto.

Nie stanowił także podstawy rozstrzygnięcia przywołany przez powoda wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 19 listopada 2020 roku wydany w sprawie o sygn. akt VIII GC 1160/20, albowiem Sąd rozpoznający niniejszą

sprawę nie jest związany dokonanymi tam ustaleniami faktycznymi ani wyrażonymi poglądami prawnymi. Podstawy rozstrzygnięcia nie stanowiła również przedłożona przez powoda opinia biegłego sądowego Z. K. sporządzona w sprawie o sygn. akt I C 540/21 Sądu Rejonowego w Lęborku, jak też przedłożona przez pozwanego opinia biegłego sądowego S. K. sporządzona w sprawie o sygn. akt V GC 934/22 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku, z uwagi na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego w niniejszej sprawie.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

W kontekście podniesionych zarzutów istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie miał natomiast dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki i mechaniki motoryzacyjnej oraz ruchu drogowego P. C.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków.

Biegły sądowy ustalił, że poprzednik prawny powoda dokonujący naprawy, tj. Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., jest autoryzowanym dealerem pojazdów wielu marek, w tym marki R., natomiast autoryzowane stacje obsługi pojazdów na obszarze T. i okolic, bez uwzględniania przedstawicieli marek pojazdów należących do klasy premium (np. M., L., B., M., V., A., T.) oraz zakładów naprawczych powiązanych z zakładem dokonującym naprawy, stosowały stawki za prace naprawcze w kwocie 140-220 złotych netto za roboczogodzinę tychże prac (bez powyższych wyłączeń stawki wynosiły od 140 do 300 złotych netto).

Powyzsza opinia biegłego sądowego nie była kwestionowana przez żadną ze stron, każda ze stron jednakże domagała się w dalszym ciągu uwzględnienia jej stanowiska ze wskazaną przez siebie stawką jako rynkową (powód – 280 złotych netto, pozwany – 170 złotych netto).

Na marginesie jedynie wskazać należy, że zgodnie z wnioskiem powoda zawartym w piśmie z datą w nagłówku „dnia 27 marca 2023 roku” (data prezentaty: 2023-03-30, k. 91 akt) biegły sądowy rozszerzył zakres badanego rynku cen prac naprawczych również na okolice T., co Sąd uznał za zasadne mając na uwadze bliskość tychże ośrodków (powiatu (...) i T.), jak też fakt, że w powiecie (...) funkcjonują jedynie dwa zakłady naprawcze o porównywalnej kategorii do zakładu naprawczego dokonującego naprawy, co nie pozwala na przyjęcie, że stosowane przez nie ceny za prace naprawcze są reprezentatywne.

Mając na względzie powyższe, dzieląc w całości założenia i wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego, Sąd oparł się na niej w zakresie, w jakim biegły sądowy ustalił, że autoryzowane stacje obsługi pojazdów (bo taką kategorię posiadał zakład naprawczy dokonujący naprawy) na obszarze T. i okolic, bez uwzględniania przedstawicieli marek pojazdów należących do klasy premium (np. M., L., B., M., V., A., T.), bo takim pojazdem nie był pojazd uszkodzony (marki R.) oraz bez uwzględniania zakładów naprawczych powiązanych z zakładem dokonującym naprawy, stosowały stawki za naprawcze (blacharsko – mechaniczne i lakiernicze) w kwocie 140-220 złotych netto za roboczogodzinę tychże prac.

Sąd nie przeprowadził pozostałych dowodów, co do których wnioski zawarto w pozwie, albowiem powód w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 27 lutego 2023 roku” (k. 74-77 akt) wnioski te cofnął.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3 201,16 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 16 marca 2022 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem pozostałej części odszkodowania stanowiącej różnicę między kwotą uiszczoną przez ubezpieczyciela a kwotą

stanowiącą koszty naprawy pojazdu wynikającą ze zweryfikowania faktury (w wartości netto plus 50% podatku vat) w zakresie stawek za prace naprawcze.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. kwestionował rynkowość stawki przyjętej przez powoda za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze podnosząc, że jest ona zawyżona.

Zasada odpowiedzialności pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 2277), który stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Stosownie natomiast do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego będzie miała zatem treść art. 361 § 2 k.c. ustanawiającego zasadę pełnej kompensacji szkody oraz treść art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku (sygn. akt III CZP 32/03) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Sąd Najwyższy wskazał także, iż zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.) poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Za kategorię „niezbędnych” kosztów naprawy należałoby uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” będą koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. W rezultacie należy przyjąć, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego

obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym dla poszkodowanego rynku usług naprawczych.

W niniejszej sprawie pozwany ubezpieczyciel dokonał weryfikacji kosztów naprawy pojazdu dokonując obniżenia stawki za prace naprawcze z kwoty 280 złotych netto do kwoty 170 złotych netto podnosząc przy tym, że stawka przyjęta przez poprzednika prawnego powoda jest zawyżona, zwłaszcza biorąc pod uwagę klasę pojazdu uszkodzonego i zakłady naprawcze dokonujące naprawy takich pojazdów. W tej sytuacji to powoda po myśli art. 6 k.c. obciążał ciężar wykazania, że dochodzona przez niego stawka za prace naprawcze jest stawką rynkową, a więc powszechnie stosowaną na lokalnym dla poszkodowanego rynku T. i okolic (w tym powiatu (...)) przez zakłady naprawcze tożsamej kategorii co podmiot dokonujący naprawy (Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.). Podkreślić przy tym należy, że poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, któremu powierzy dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu i jednocześnie poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty, w tym w odniesieniu do cen za prace naprawcze. W ocenie Sądu poszkodowany w uprawnieniu do wyboru warsztatu naprawiającego uszkodzony pojazd nie może być też ograniczany w szczególności poprzez narzucanie mu np. przez ubezpieczyciela dokonywania naprawy w tych zakładach naprawczych, z którymi ubezpieczyciel ma podpisane umowy o współpracy, dzięki czemu zakład ten stosuje niższe stawki, a co przekłada się na wysokość ustalonego odszkodowania i co miałyby rodzić negatywne konsekwencje dla poszkodowanego w przypadku nieskorzystania z oferty ubezpieczyciela (w postaci zaniżonego odszkodowania). Obniżone stawki za roboczogodzinę prac naprawczych wynikające z umów zawartych z pozwanym ubezpieczycielem i obowiązujące wyłącznie w rozliczeniach z tymże nie mają charakteru rynkowego i nie powinny zostać uwzględnione, miernikiem faktycznego poziomu cen usług na rynku lokalnym są bowiem ceny wolnorynkowe, a nie przypadki odstępstw od nich w postaci rabatów uwarunkowanych dodatkowymi czynnikami. Każdy zakład naprawczy stosuje zaś stawki ustalone indywidualnie, które wynikają z ponoszonych kosztów i ustalenia cen na takim poziomie, by móc utrzymać firmę, przy czym koszt ten zależy od wielu elementów takich jak np. położenie firmy, podaży usług, dzierżawy pomieszczeń. Nie ma zatem żadnych podstaw do tego, by uznawać również tzw. stawki przeciętne, czy też w jakikolwiek sposób uśrednione.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego autoryzowane stacji obsługi pojazdów, bo taką kategorię, co niesporne, posiadał zakład naprawczy dokonujący naprawy, na obszarze T. i okolic, bez uwzględniania przedstawicieli marek pojazdów należących do klasy premium (np. M., L., B., M., V., A., T.), bo takim pojazdem, co także niesporne, nie był pojazd uszkodzony (marki R.), stosowały stawki za prace naprawcze (blacharsko – mechaniczne i lakiernicze) w kwocie 140-220 złotych netto za roboczogodzinę tychże prac. W ocenie Sądu zasadne było także pominięcie zakładów naprawczych powiązanych z zakładem dokonującym naprawy, bo jakkolwiek tworzą one rynek lokalny, niemniej jednak stosowane przez nie stawki nie mogą być uznane za reprezentatywne, zwłaszcza nie tylko gdy są do siebie zbliżone, ale i odbiegają od stawek stosowanych przez inne – spoza tej grupy – podmioty lub są stawkami najwyższymi. Sąd miał bowiem na uwadze, że znajdujące się pod pozycją numer 26 w zestawieniu biegłego sądowego (k. 102 akt) podmioty powiązane z zakładem naprawczym dokonującym naprawy (Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.), tj. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i Z. P. spółka z graniczną odpowiedzialnością z siedzibą w G. posiadały autoryzacje marki R., B. oraz M. i stosowały za prace naprawcze odpowiednio stawki w kwocie 260 złotych netto (odnośnie pojazdów marki R.) i w kwocie 300 złotych netto (odnośnie pojazdów marek B., M.). Za wyjątkiem stawki stosowanej przez (...) dla pojazdów marki T. (a więc pojazdu należącego do segmentu marek luksusowych i innowacyjnych, 280 złotych netto) były to stawki najwyższe w zestawieniu obejmującym 26 podmiotów, nawet więc przy wzięciu ich pod uwagę, nie sposób dojść do wniosku, że stawka w kwocie 280 złotych netto przyjęta przez poprzednika prawnego powoda była stawką rynkową. Jak już wskazano stawkę w tej lub wyższej wysokości stosował bowiem wyłącznie Z. P. spółka z graniczną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (300 złotych dla pojazdów marki B. i M.), jak też (...) (280 złotych dla pojazdów marki T.). Nawet zaś powiązany z powodem (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. posiadający autoryzacje marki R. stosował za prace naprawcze stawki w kwocie 260 złotych netto, a więc niższe od zastosowanych przez powoda. Sąd miał też na uwadze, że stawki w kwocie 250-260 złotych stosowały jeszcze tylko 2 inne podmioty (na 26 poddanych badaniu) i to w odniesieniu do marek pojazdów luksusowych (B., M.).

Powyższe zaś oznacza, że stawka zastosowana za prace naprawcze przez poprzednika prawnego powoda była – biorąc pod uwagę klasę marki pojazdu uszkodzonego – wyższa o około 20% od kolejnej najwyższej stawki. To zaś oznacza, że stawka za prace naprawcze stosowana przez poprzednika prawnego powoda nie miała charakteru rynkowej – dorównywała wysokości (lub przewyższała ją) stawkom stosowanym przez zakłady naprawiające pojazdy luksusowe albo stawkom stosowanym przez zakłady z grupy, do jakiej należał poprzednik prawny powoda (grupa Z.), a które miały charakter stawek najwyższych w przygotowanym przez biegłego sądowego zestawieniu. W tym miejscu wskazać należy, że jakkolwiek zakłady powiązane z tym warsztatem, który dokonywał naprawy pojazdu w niniejszej sprawie (a więc zakładów naprawczych należących do grupy Z.), tworzą, co oczywiste, rynek lokalny, niemniej jednak stosowane przez nie stawki nie mogą być uznane za reprezentatywne i miarodajne, zwłaszcza – jak już wskazano – nie tylko gdy są do siebie zbliżone, ale i odbiegają od stawek stosowanych przez inne – spoza tej grupy – podmioty lub są stawkami najwyższymi.

W tej sytuacji mimo, że w określonym przez biegłego sądowego przedziale również mieściły się stawki przyjęte przez pozwanego (w kwocie 170 złotych netto), zasadne – w ocenie Sądu – było uwzględnienie w kosztach naprawy przedmiotowego pojazdu stawek w kwocie 220 złotych netto. Sąd miał bowiem na uwadze okoliczność, że poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawiającego uszkodzony pojazd i w tym uprawnieniu nie może być ograniczany, nie ma też obowiązku poszukiwania warsztatu, który dokona naprawy jego pojazdu najtaniej (stosując najniższe lub zbliżone do najniższych na rynku stawki), nie było więc podstaw do przyjęcia przy określaniu wysokości należnego odszkodowania stawek pozwanego. Uwzględnione zaś przez Sąd stawki były jednocześnie stawkami pozwalającymi na dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu w większości zakładów naprawczych. Jednocześnie Sąd zważył, że powód nie wykazał w żaden sposób, że w sprawie zaistniały jakieś szczególne względy po stronie poszkodowanego uzasadniające powierzenie naprawy pojazdu właśnie poprzednikowi prawnemu powoda, nie przemawiała za tym również bliskość położenia jego zakładu naprawczego.

Mając na względzie powyższe uznać należało, że skoro niesporna była liczba roboczogodzin poświęconych na naprawę pojazdu – 26,1 roboczogodzin, to z tego tytułu pozwany zobowiązany był do uiszczenia na rzecz powoda kwoty 6 402,33 złotych (26,1 x 220 złotych netto plus 50% vat), pozwany zapłacił zaś dotychczas z tego tytułu kwotę 4 947,26 złotych netto (26,1 x 170 złotych netto plus 50% vat). Powyższe zaś prowadziło do wniosku, że pozwany zobowiązany jest do zapłaty powodowi jeszcze kwoty 1 455,07 złotych (6 402,33 złotych – 4 947,26 złotych) tytułem pozostałej części należnego mu odszkodowania za szkodę w pojeździe marki R. model C. o numerze rejestracyjnym (...) i w tym zakresie żądanie pozwu Sąd uznał za uzasadnione.

Uwzględniając całokształt powyższych rozważań, Sąd na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 2277) w zw. z art. 822 k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 455,07 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 16 marca 2022 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu (w zakresie kwoty 1 746,09 złotych) za niezasadne z przyczyn wskazanych powyżej, Sąd oddalił je w punkcie drugim wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie trzecim wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1¹ k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 45,45% (powód żądał bowiem kwoty 3 201,16 złotych jako różnicy między kwotą 8 148,42 złotych (26,1 x 280 złotych plus 50% vat) a kwotą wypłaconą już przez ubezpieczyciela – 4 947,26 złotych (26,1 x 170 złotych netto plus 50% vat), za zasadne uznano zaś z jego żądania kwotę 1 455,07 złotych, co stanowiło 45,45% wartości jego żądania), a pozwany w 54,55% (w tej części powództwo oddalono).

Koszty poniesione przez powoda wyniosły kwotę 1 117 złotych (opłata sądowa od pozwu – 200 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 900 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych).

Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły kwotę 1 510,43 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 900 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów związanych z opiniami biegłego sądowego – 593,43 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 507,68 złotych (45,45% z kwoty 1 117 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 823,94 złotych (54,55% z kwoty 1 510,43 złotych).

Po skompensowaniu obu powyższych kwot powód winien zwrócić pozwanemu kwotę 316,26 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie trzecim wyroku wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 23 października 2023 roku